

SİYAH
BEYAZ

HORASAN

Serseri Örümcek
Bum Spider

06.04.2018 - 08.05.2018

Serseri Örümcek

İsimsiz Untitled, 2016 - 2018
kağıt üzerine mürekkep ve suluboya watercolor and ink on paper
65 x 50 cm

MELİS GOLAR : Resimlerinizde insan bedeni ve doğanın deforme edilmiş suretleri kimi zaman karanlık bir izlenim bırakırken kimi zaman grotesk bir görsellik sunuyor; hatta bazen de tümüyle alaycı bir tavra evriliyor. Kısaca eserler kederi de neşeyi de barındırıyor. 'Serseri Örümcek' sergi ismi bende aynı hissi uyandırıyor. Muzır ve ürpertici... Sergide bu iki uçla karşılaşacak mıyız?

HORASAN : Galiba bu iki taraflı bir şey. Acı ve neşe, cenaze ve düğün gibi... Emir Kusturica'nın filmlerinde bu tema çok vardır; bir parça dram, biraz da coşku görürsün. Resim yaparken uzun zamandır içinde bulunduğum hal bu. Bir şeyi tamamen dramatik yapabilirsin. Bazen dramatik yaptığın şey grotesk, ya da korkunç yaptığın çok sert olabilir. Bunların içinden espriyi ve alaycılığı yakalayabildiğim zaman kendimi daha iyi hissediyorum açıkçası. Sadece karanlık olan işler de yaptım ama onların içinde de hep esprili ve alaycı bir taraf vardı. Eskiden beri bunu yapıyorum. Aslında bu karakterimden de kaynaklanıyor olabilir. Bazı şeyler hayatta bizim için sert olabiliyor, bunları karşılamak topu göğüste yumuşatmak gibi bu benim için. Belki de bu yüzden bu ikisi hep beraber. Bu sergi için de şunları söyleyebilirim; son beş senedir çok ciddileştik; toplum ve birey olarak; duygusal ve psikolojik olarak inanılmaz ciddiyiz. Her şey artık eğlenceden çok uzağa gitmeye başladı hayatımızda. Çünkü özünde umudumuzu, gelecek duygumuzu kaybediyoruz ve endişe etmeye başlıyoruz. Tabi bu durum herkes gibi beni de etkiliyor. Bu yüzden bir yandan dalga geçmeye, gülmeye çalışıyorum aynı zamanda yaptığım işin ciddiyetiyle yan yana durmaya çalışıyorum. İçinde bulunduğum durumun hem bir parçası oluyorum hem de dışından bakıyorum, dalga geçerken aynı zamanda onunla yaşıyorum. Yani aslında bir tür başa çıkma biçimi hayatla.

M.G. : Figürlerinizdeki deformasyon grotesk tavrı yoğun biçimde hissettiriyor. Bu figürler aynı zamanda efsane, mit, tanrı ve canavarlardan da izler taşıyor mu?

H : Bu figürleri canavar yapmak ya da insan ötesi bir yere sokmak gibi derdim yok. Düşüncem şu; her canlının eşit olabileceği fikri, eşit yaşamsal kaygı ve eşit özgürlük... Şehirlere geldik ve birçok yeri talan ettik. Doğal hayatı mahvettik. Biz insan olarak kendimizi o kadar kutsal ilan ettik ki, bizim dışımızdaki her canlı bizden sonra gelen bir canlı gibi. Bu kabul edilebilir bir algı değil benim için, bence dünya için de öyle olamaz. Aslında bizim üstün ırk olma, insan olarak kendimizi sürekli biricik hale getirme durumumuzun, bizi sürüklediği bir yer burası. Daha fazla tüketiyoruz, daha fazla arzuluyoruz, daha fazla istiyoruz, daha değerli biziz. Bizim dışımızda her şey değersiz; doğa da değersiz, diğer canlıların da bir anlamı yok. Benim söylemek istediğim şey; aslında hiç farkımız yok. Bu coğrafyalarda, denizde, havada, yaşanan bütün yerlerde her canlının eşit hakkı var. Adaleti bozan insan. Yani bu hegemonyayı belirleyen, Afrika'ya gidip orada bir anda en değerli hayvanları talan eden, filleri öldüren, sırf yemek için köpek balıklarının yüzgeçlerini kesen canileriz aslında. Bu anlamda canavarlıktan bahsedeceksek gerçekten insanın canavarlığından bahsedebiliriz, doğal yaşamın canavarlığından değil. Doğal hayat kendi içinde akışını sürdürüyor ve olması gereken kadar her şey. Fakat bizde her şey olması gerektiğinin çok ötesinde.

Ben burada figürü ele alırken insanı tek başına kutsayarak ele almak istemiyorum. Bedeni Yunan mitolojisindeki bir beden olarak görmek istemiyorum. O bedeni bütün canlılarla iç içe görmek istiyorum. Bu yüzden; o bedenin içindeki, ona eklenen, onda azalan ve fazlaşan her şey aslında bir grotesk tavrıdan öte, hepsinin bir olma hali. Derdim aslında bu. Gözümüzde hep insanı ikonlaştırıyoruz. Aslında insandan öte, güzel insanı ikonlaştırıyoruz. Bugün toplum düzeni de zaten tamamen ona işaret ediyor. Her şey güzel insan olmak için, fit bedenler, güzel yüzler bütün bunlara işaret ediyor. Sürekli oraya doğru evrilmemiz gerektiği düşüncesi içerisindeyiz. Bu yüzden de çok sıkı tüketim içindeyiz. Bugün dünya güzellik endüstrisindeki ürünler, tekstil endüstrisinin bu noktaya gelişi bizim onlara sahip olma isteğimizle alakalı. Yapıldırırken, dünya üzerinde bir şeyi de yok ediyoruz aslında ve bunu görmek istemiyoruz. Çünkü onun sonuçları çok sonra gelecek, biz bugüne ait yaşıyoruz.

Bu grotesk hikayenin arkasında fantastik bir dünya da var mı? Var. Yaptığım 'İçimdeki Şeytanı Öldürürsen Meleği de Öldürürsün' (2010) sergisi insanın bu ikircikli halini ele alıyordu. İnsanın tek bir birey olmayışı, kötülük ve iyilik arasındaki farkın çok bıçak sırtı olmayışı... Ben insanın hem iyi halini hem kötü halini beraber görmeye çalışıyorum ve burada tarafsız kalmaya, yargılamamaya çalışıyorum.

M.G. : Çalışmalarınızda sanat tarihi ve sanatçıların üretimlerinden ilham aldığınızı sıklıkla ifade ediyorsunuz. Hatta önceki dönemlerde "Çarpışma" ve "Labirent" sergileri ile sanatçılara saygı duruşunda bulunduğunuz serilerle izleyici karşısına çıktınız. Benim karşılaştığım eserler genellikle yabancı sanatçılara atıfta bulunduğunuz çalışmalardı. Türk sanatçılardan bu manada ilham aldığınız veya eserleri üzerine çalıştığınız isimler var mı?

H : Ben aslında grafik mezunuyum ve resim yapmayı ressamlardan öğrendim. Akademik bir eğitimim yok resim alanında. Resmi resimle öğrendim. Fotoğraf çekerek, özgün baskı yaparak öğrendim. Resme ilgim babamın bana aldığı müze kitaplarıyla başladı. Bu bir refleks olarak devam etti. Bakarak öğrendim, sürekli kitapları inceleyerek öğrendim. Oradaki resimler gibi yapmaya çalıştım, aslında kopyalayarak öğrendim. Benim resim öğrenme biçimim bu. Tabi ilk başlarda bizde basılı yayın yoktu. 70'li yıllardan bahsediyorum. Elimizde Türkçe basılı yayın hiç yoktu. Görebileceğim Türk sanatçıları da yoktu. O zaman Türk sanatçıları görebileceğim sadece Hayat ve Ses dergilerinin arasından çıkan posterler vardı. Hasan Vecih, İbrahim Çallı, Hikmet Onat, Nazmi Ziya gibi eski ustaların işlerini orada görmüştüm ama yine de çok fazla değildi. Onlar sadece posterdi. Kısacası kendimi geliştirirken, diğer taraftan da sürekli bakmayı ihmal etmedim. Benim için sürekli yazarlardan, şairlerden, sanatçılardan öğrenmek bir öğrenme biçimi. Türk sanatçılarına ithafen bir çalışma yapmadım, onlara gönderme yapmadım şimdiye kadar, bu da benim zafiyetim olabilir. Bir kitap yazılırken mutlaka referanslarla yapılır. Bizde etik olarak hiçbir sanatçı kendi kitabında kendi döneminden bir sanatçıyı görmek istemiyor. Bu bir sorun aslında. Sebebini bilmiyorum, belki

doğulu toplum olmamızdan kaynaklanan bir şey. Herkes biraz mutfağını saklıyor, malzemesini saklıyor. Karışık malzeme yazıp geçiyor insanlar tuvalin üzerine. Oysa Avrupa'daki kitaplara baktığım zaman tek tek materyal neyse hepsi yazar. Galiba kendimizi deşifre etmemek, sırlarımızı saklamak gibi durumumuz var. Sanki sadece yurt dışına bakıyoruz, kendi sanatçılarımıza bakmıyoruz gibi bir algı var. Tabi ki hepimiz kendi sanatçılarımıza baktık. Belki onlar gibi olmak istediğimiz işler de yaptık. Kimi zaman gizli gizli ürettik ama kimsenin bu gerçeği deşifre ettiğini zannetmiyorum. Ben şimdi biliyorum ki genç sanatçılar benim işlerime bakıp etkilenebilir ki ben de çok etkilendim bir çok sanatçıdan; Türk sanatçıdan da, yabancı sanatçıdan da.

M.G. : Grafik temelinin size getirdiği avantaj ve dezavantajlar nelerdir?

H : Grafik eğitimi görmem benim için önceleri büyük bir dezavantajdı. 80'li yıllarda yarışmalara katılmaya başladığımda, o temelde iş üretiyordum. O zamanki pentür anlayışı benim yaptığım işe tamamen aykırıydı. Çünkü ben boyayı bir ressam gibi kullanmıyorum, bir grafiker gibi kullanıyorum. Tipografi de kullanıyorum. Bunlar grafik temelli olduğu için ilk başlarda yadırgandı, ayrıksı bir yerde de durdum. İllüstratif olmak suçlanırdı. Bugün konuşulamaz bile üstünde, bunun eleştirisi bile olamaz.

Öykü anlatmak aşağılanan bir şeydi. Bütün bunlar o zamanlar benim içim hem artıydı, hem eksi. İnsan kendi yaptığı işe derinden inanırsa, saygı duyarsa, yaptığına güvenirse, dışarıdan gelen eleştiriye göre yön bulmak gibi bir anlayışa sahip değilse, kendi iç dünyasıyla hareket etmeyi tercih ediyor. Ben de kendi iç dünyam üzerinden hikaye kurmayı tercih ettim. Tabi ki başlarda sisteme dahil olmam kolay olmadı. Beni sistemin içine böyle kabul etmeleri 15 sene sürdü. Güzel tarafı; bir karakter olarak da yer alıyorsunuz sistemin içerisinde. Fakat bu da bana yetmiyor açıklığı. Beni belli bir kimlikte tutma isteği bloke ediyor, özgür alanıma çok müdahale ediyor. Benim üretme isteğime ve yenileşme arzuma karşı bir duvar gibi duruyor. Onun için denemekten hiç vazgeçmiyorum. Belli bir kimlikte durmak bir gibi derdim yok. Tabi ki insanın tarzı her şeye rağmen vardır. Sen ne yaparsan yap sonuç olarak senin içinde bir ben vardır çok derinde bir yerde. Her zaman bir şekilde hareket ediyordur, onun izlerini görürsün. Gülerkenki halini, konuşurkenki vurgularını, yürürkenki hareketlerini değiştiremeyeceğin durumlar vardır. Üzerine sürekli koyarsın. Grafiğin bana getirdisi, bir sürü farklı sanat disipliniyle çalışmamı sağlamasıdır. Fotoğraf, tipografi, özgün baskı... Kağıt üzerine yaptığım çalışmalar bana bir çok tekniği yan yana kullanabilme olanağı verdi. Aslında sanat çok disipline evrildi, bu çok iyi. Çünkü bir tek disiplinde yol almak zorunda değilsin. Heykel yapıp üzerine resim yapabilir ya da o heykelle instalasyon yapabilirsin, video çekebilirsin; bir çok şeyi yan yana kullanabilirsin. Her sanatçının mutlaka ağır eleştirilere maruz kaldığı kabullenilmediği bir dönem olur; bu da güzel bir sınavdır. Sanatçının yola devam edip etmeme kararını vermesi, kendine olan saygısını güvenini ve çalışma azmini sabit tutması için olması gereken diye düşünüyorum.

M.G. : Bir röportajımızda sanatsal üretiminiz için sürekli malzeme, çizim, anı, nesne biriktirdiğinizden bahsediyorsunuz. Bu birikimler sanırım dürtüsel bir şekilde çoğaldığında bir sergiye evriliyor. Sergiden sonra sizin için eserler miladını tamamlamış oluyor mu? Yoksa yeni birikimlere mi geçiyorsunuz? Ya da bir süre daha orada kalıp etkileşimi gözlemlemeyi tercih mi ediyorsunuz?

H : Sergi yapma fikri benim için çok heyecanlı bir fikir. Bunun bir tek yöntemi yok benim için, kimi zaman biriken dönemsel işlerimin bir araya gelmesinden de oluşabilir. "Serseri Örümcek" de böyle bir sergi. Sadece bir isimle serginin ruhunu betimleyebilirim. Bazen de bir konuya kafayı takıp, o konuda araştırıp okuyabilirim. Yaşlanmak üzerine Londra'da yaptığım sergi "Vakti Geline" de böyle oluştu. Aslında her sergi benim için kendimi test ettiğim, kendimle boy ölçüştüğüm ve kendimi izleyici yerine koyduğum bir durak. Bir sanatçının sergisi bende merak uyandırmalı, gitmek istemeliyim. Kötü bir sergi de olabilir, kötü bir film de ya da iyi aktarılmamış olabilir; önemli değil. Ben o filmi yine de görmek isterim. Tim Burton'un, Lars von Trier'in bütün filmlerini görmek isterim çünkü bilirim ki Lars von Trier her seferinde bana başka bir şey sunacak; kendine sunduğu gibi... Kendimi heyecanlandıramıyorsam, kendi sergimi merak etmiyorsa onun bir esprisi kalmıyor. Sergi beni bir yerden bir yere taşımalı, bir geçiş süreci yaşatmalı, evrilmeli, başka fikirler doğurmalı. Bütün fikrim sergi yapmak üzerine değil, bütün fikrim öncelikle iş yapmak üzerine. Bu çok karışık bir süreç. Gereçeklerini çoğaltınca üretim gerekçelerini de çoğaltmış olursun. Tek bir gerekçe üzerinden iş üretmek benim yöntemim değil. Belirli bir konu üzerine çalışmak bir süre sonra tıkanmaya sebep olabilir. Ben kendi adıma gerekçelerimi çoğaltmaya çalışıyorum; okuduklarımı, kültürel birikimimi, tat aldığım şeyleri türetiyorum. Daha çok bilgilenmek, daha çok merak etmek ve yeni yeni söylemler oluşturmak istiyorum. Tabi bu ticari olarak riskli bir şey. Ama ben böyle bir riski çoktan göğüslemiş durumdayım. Bir resim üzerine o dönem çalışmak istemiyor-

sam, ki bu atölyede farklı sezonlardan yarım kalan bir sürü iş vardır; üstünü kapatıp yeni döneme geçebilirim. Benim için duygusu bittiyse bitmiştir. Kimi zaman geri de dönülebilir ama onun zamanını belirsizdir, bir gün gelir, beni bulur ve bir daha üretirse başka bir dille onu tekrar yapmak isteyebilirim.

M.G. : Sanatçının kendi arşivini oluşturması ve topluma sunuşu hakkında düşünceleriniz nelerdir?

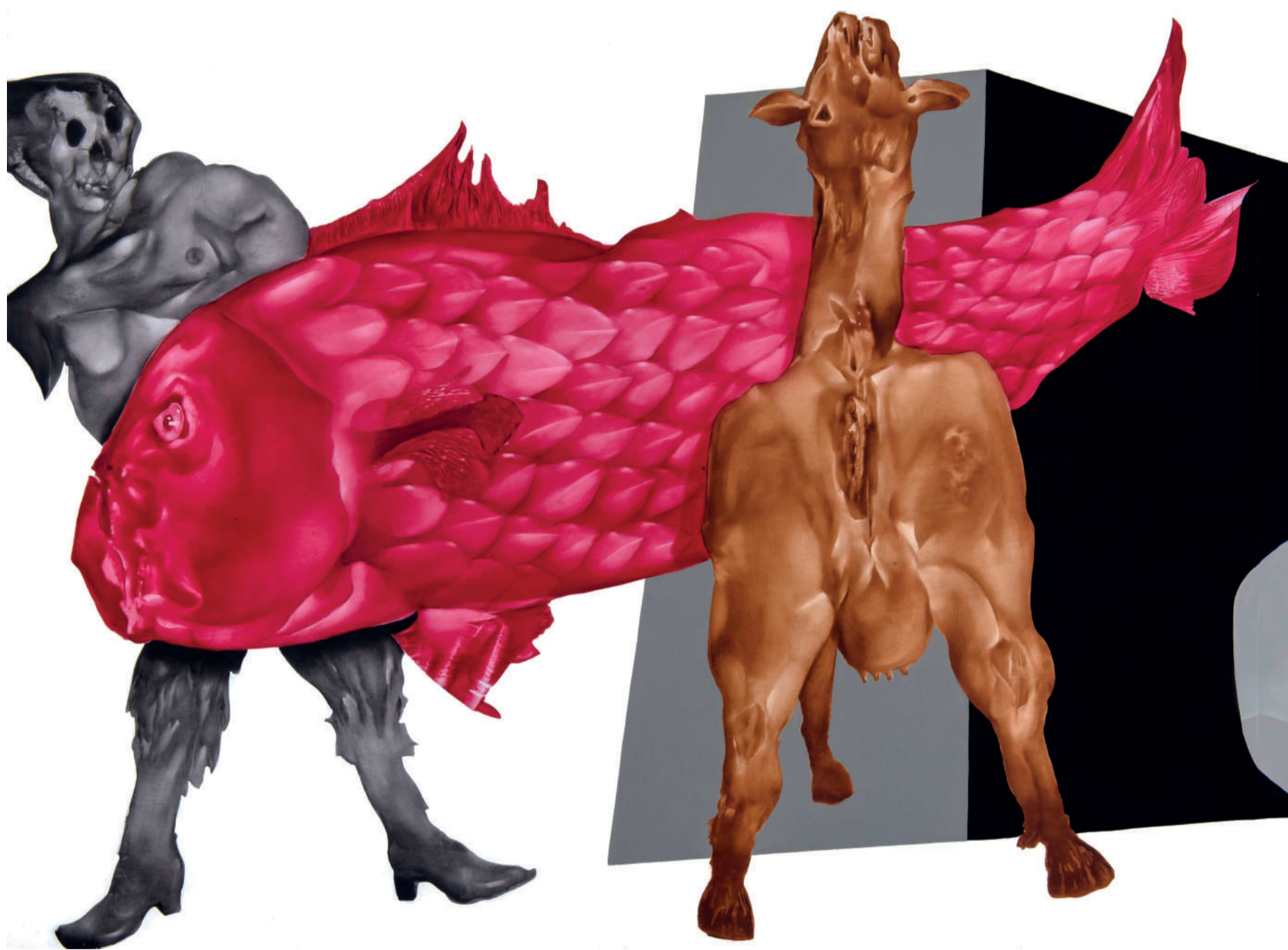
H : Her sanatçının kendisiyle ilgili bir arşivi, bir deposu vardır. Bunun yanı sıra sanatçının biriktirdikleri vardır; desenler, kitaplar, yazılar, notlar... Kısaca ciddi bir arka planı vardır; hiç durmayan, sürekli çoğalan. Bazen neden biriktirdiğini bilmeden de biriktirirsin, sadece sezgisel olarak da biriktirirsin, bazen de çok bilinçli olarak biriktirirsin. Koskoca kütüphanede üç tane kitap da biriktirebilirsin. Atölyeye bütünüyle benim beynimin içi olarak bakınca, her an buradan bir şey çekip alma fırsatım var. Bir çok şeyi toplayıp sonra sevdiğimden karma oluşturup onları sonra tekrar geri bırakmak sonra bunu gerekirse tekrarlamak... Ben arşive böyle bakıyorum. Sanatçının çalışma disiplini ve biçimini görme açısından topluma yararlı olabilir. Örneğin; ben en çok bir sanatçının sanat koleksiyonunu merak ederim. Bir sanatçının atölyesine gittiğim zaman kütüphanesini merak ederim çünkü kütüphane kişinin okudukları, merakları, ilgi alanları ve sevdiğileridir. Öte yandan pratik bir tarafı da var tabi. Bazen insan devam ederken nerede olduğunu unutabilir. Nasıl bir yerde olduğunu ve ne yaptığını, yani yolunu kaybedebilir. Arşiv bazen yolunu bulmak için değerlidir. Kendi derinine, dehlizine inmek istediğinde biriktirdiklerin; desenler, boyalar, kütüphane sana yardımcı olur. Geriye dönüp bir defterime baktığım zaman ben o problemle ilgili ne düşünmüşüm, demek ki bu benim konularım arasındaymış dersin. Bunları düşünüyordum ve yapmamışım dersin.

M.G. : Şu anda ülkemizde veya dünyada sanat ortamında tartışmalı olarak gördüğünüz veya sanat politikasında ilerleme olarak takip ettiğiniz olumlu/olumsuz bir karar veya olay var mı sizin için? Sizce bugün bahsedeceğimiz bu durumun yaşanmasının sebepleri nelerdir? Türkiye vereceğiniz örnek açısından nerede duruyor? Bizi düşünmeye itecek ne gibi konular vardır?

H : Kültür politikası diye bir şey olamaz, daha doğrusu kültürün politikası olamaz. Kültür bir politika, bir siyasal güç tarafından belirlenemez. En azından belirlenmemeli. Kültür kendi içinde oluşan, gelişen, tortulanan, sonra da kuşaktan kuşağa geçen, yaşayan, aurasıyla, enerjisiyle var olan bir mevhumdur. Fakat öyle bir zamandayız ki kültür dediğimiz şey de artık metalaştı ve metalaşan her şey gibi şu anda kültür de pompalanıyor. Kültürün sağı solu yoktur. İyi şiir iyi şiirdir. İyi bir resim iyi bir resimdir. İyi bir resmin sağı solu olamaz. Şu an bize dikte edilen kültür politikaları tamamen özgürlükten uzak, özgürleşmeden uzak, açık düşünceden uzak bir noktada. Bizden belli bir şekilde üretim yapmamızı istemek, bir süre sonra özgürlüğümüzü elimizden alıyor.

Bugün İstanbul'da bile bir sürü alan gitti. Örneğin; AKM. AKM'de çok cesur sergiler yapılmıştı. Şimdi böyle bir kamusal alan yok mesela, bir sanatçının başvuracağı bu kadar büyük ölçekte bir sergi yapılabilecek bir alan yok... Böyle bir kurum kalmadı. Bunun gibi bir sürü yer de kapandı. Bunlar kültürel budamalar. Üretimin o alanda gelişmesini istemiyorlar, bizi başka tarafa doğru yöneltmeye çalışıyorlar.

Sanatçı aciz insan değildir, her şeye rağmen üretecektir. Her dönemde de bu böyle olmuştur. Buraya faşizm de gelse, dikta rejimi de gelse sanatçı her zaman üretir. Sanatçı kendini sistemin dışında tutabildiği, üretimine devam edebildiği sürece kendi, enerjisini devam ettirebilir. Ben "devlet bize yardım etsin" düşüncesinde değilim. Ben devletten bir şey beklemiyorum, engel olmasın yeter diyorum, ki onu bile demiyorum artık. Çünkü biliyorum ki yurt dışına bir şey götüreceğim zaman önce gümrüğe götüreceğim işlerimi, büyük zorluklar çıkacak, vergiler, satmamak üzere götürdüğünü ibraz etmeler, bir takım şartlar vs. Zaten benim dışarıya açılmamam için, arkamda yeterince çile var. Benim yaptıklarım da yetmiyor tek başına. O zaman biz entegre olmaktan bahsedemeyiz. Ben burada çok değerli sanatçılar olduğunu biliyorum, çok sıkı üretimler var ama entegre olamıyoruz. Bir de bizim gözümüze yurt dışındaki sanatçılar sokulduğunda, artık yabancı sanatçılardan eser aldığını söyleyenler olduğunda tabi ki kızıyoruz. Her sistem kendi adamını ve kendi fikrini çoğaltmaya baktı, dışında kalan herkesi örseledi. Bu üretmememiz için bir bahane değil, ona rağmen çalışacağız. Şevkimizi ve arzumuzu canlı tutmaya çalışıyoruz. Öyle büyük bir zorluğumuz var ama her şeye rağmen var olmaya devam etmek zorundayız. Bu bir zorunluluk değil aşk, onu da ekleyeyim. Burada zorunluktan bahsedemeyiz, bu bizim işimiz değil, bu bizim aşkımız. Yani içine doğduğumuz bir durum. Bu işi yapma isteği o kadar heyecanlı ve canlı ki her şeye rağmen zaten devam edeceğiz.

İsimsiz *Untitled*, 2017 - 2018
tuval üzerine yağlıboya oil on canvas
120 x 160 cm

Bum Spider

MELİS GOLAR : *In your paintings, the distorted images of human body's and nature's sometimes give a dark impression, sometimes bestow a grotesque visualization even evolve into a completely cynical style. In short, the works contain both grief and joy. Title of the exhibition, 'Bum Spider' gives me the same feeling. Mischievous and eery ... Are we going to meet these two extremes at the show?*

HORASAN : *I think this is a duality. Like pain and joy, funeral and wedding... Emir Kusturica's films have a lot of this theme; you see a bit of drama and a little bit of enthusiasm. This is the state that I've been in for a long time while painting. You can conceive something totally dramatic. Sometimes what you did as a dramatic thing can become grotesque, or what you did as horrifying can turn out to be very harsh. I frankly feel better when I can bring out the humor and sarcasm from those. I made artworks that were merely dark, however there were always a witty and sarcastic side in them as well. I've been doing this for a while. Actually it may also be due to my character. Some things can be hard for us in life, maybe it is a way of comforting for me. Maybe that's why these two are always together. For this exhibition, I can say: in the last 5 years we have become very serious, in terms of society, individually, we are incredibly serious emotionally and psychologically. Everything in our lives is now so far away from fun. Because we are losing our hopes in the first place, and start worrying about losing our feelings for future. Of course this situation affects me like everyone else. That's why on one side I try to make fun and laugh at the same time I try to stand parallel with the seriousness of the work I do. I am both a part of the situation that I am in and I look from the outside, and I live with it while I mock it. So, in fact, it's a way of coping with life.*

M.G. : *Deformation in your figures makes the grotesque attitude intense. Do these figures also carry traces of legends, myths, gods and monsters at the same time?*

H. : *I do not have an intention to make these figures monster-like or beyond human. What I think is; the idea of every living being's equality, equal vital apprehensions and equal freedom... We came to the cities and plundered many places. We ruined the natural life. We, as human beings, have declared ourselves so sacred that all living creature except of us are like creatures that come after us. This is not an acceptable perception for me neither can be for the world. In fact, this is the point where our state of being a superior race, our constant state of rendering the human as one and only, is dragging us. We consume more, desire more, want more and we think that we are more valuable. Everything apart from us is worthless, nature is worthless, and other creatures are vain. What I want to say is; in fact we are no different. In these geographies, in the sea, in the air, in every living place, every creature has equal rights. It is man who broke the justice. So it is us that determine this hegemony who go to Africa and plunder the most valuable animals there, kill the elephants, cut the fins of sharks just for food. If we were to talk about monstrosity in this sense, we can really talk about human not the natural life. Natural life continues to flow in itself and everything is as it should be. However everything about us is beyond what it should be.*

I do not want to treat the figure here by blessing human solely. I do not want to see a body as a body in Greek mythology. I want to see that body within all the living creatures. That's why; everything in that body, added to it, augmenting or diminishing in it, more than a grotesque attitude, is in fact a state of being all at one. This is my real concern. We always iconize the human. In fact, rather the human we iconize the beautiful human being, and the social order today is already pointing out this. Everything is about to be a beautiful person, fit bodies, beautiful faces are all emphasizing beauty. We are always in a state that should evolve into that direction constantly. Therefore, we are very much into consumption. Today the products of the world's beauty industry and the position of the textile industry all are relevant to our

İsimsiz Untitled, 2010
kağıt üzerine mürekkep ink on paper
55 x 43 cm

desire to own them. While we are configuring, we are destroying something on earth as well and we do not want to see it. Because its consequences will come much later, we live by today.

Is there also a fantastic world behind this grotesque story? There is. 'If You Kill the Demon Inside of Me, You Kill the Angel Too' (2010) exhibition, I tackled this state of human's ambivalency. The fact that man is not a single individual, the difference between evil and good in fact, not really on the edge of a knife... I try to see both the good and bad aspect of human together; I try to stay neutral and not judge.

M.G. : *You often express the art history and artists' productions are your inspiration sources. Even in your former periods, with the "Collision" and "Labyrinth" exhibitions you presented series of homage. The works I have encountered often were the ones you made references to foreign artists. Are there any names from Turkish artists that you have inspired from or worked on their work in this sense?*

H. : *My degree is actually in graphic design and I learned painting from painters. I have no academic education in the field of painting. I learned painting from paintings. I learned by taking photographs and making original prints. My interest on painting has started with the museum books my father bought me. It continued as a reflex. I learned by looking up, and constantly studying the books, I tried to imitate the paintings there. Actually I learned by copying. This is my way of learning how to paint. Of course, there were no printed publications at first. I'm talking about the 70's. There was no printed publications in Turkish at all. There were no Turkish artists that could be seen. There were posters from the magazines 'Hayat' and 'Ses' where I only can see the Turkish artists. I saw from there the old masters like Hasan Vecih, İbrahim Çallı, Hikmet Onat, Nazmi Ziya, but it was not too much. They were just posters. In short, while improving myself, I did not neglect to look constantly. To me, learning from writers, poets, artists is a form of learning. I have not done a work dedicated to Turkish artists, nor did I refer to them, which may be my weakness. When a book is being written it has to be built on the references. For us, no artist wants ethically to see any other contemporary artist in his/her own book. This is actually a problem. I do not know why, maybe it is because of our societies' eastern facet. Everyone is hiding their work area or material. They simply wrote mixed media on canvas and pass it over. However, when I look at the books in Europe, all of the materials are written one by one. I guess we tend to not uncover ourselves or tend to hide our secrets. There is this perception as if we are only looking to foreign artists and not looking at our own artists. Of course we all looked at our own artists. Perhaps we made works that we wanted to be like them, sometimes we produced secretly, but I do not think anybody unveil this truth.. I now know that young artists can be influenced by my work as I was impressed by many artists; from both Turkish and foreign artists.*

M.G. : *What are the advantages and disadvantages of your graphical background?*

H. : *At the beginning It was a big disadvantage for me to have studied graphics. When I started to participate in the competitions in the 80's my production was graphical based. At that time the approach to painting was totally contrary to the work I did. Because I do not use the paint as a painter, I use it as a graphic artist. I also use typography. They were first found odd as they were graphic-based, so I was an eccentric. Being illustrative was accused. Today it can not even be discussed or criticized.*

Having a narrative was despised. All of these were both positive and negative for me back then. If a person believes deeply in his work, respects, trusts in his work, does not have an understanding to find his/her direction according to the criticism

from the outside, then he/she prefers to act by his inner sense. I chose to conceive a story through my own inner world. Of course, it was not easy for me to get involved to the system in the beginning. It took 15 years to get into the system. The best part is; you involve as a character within the system. But this is actually not enough for me. The wish to anchor me in a certain identity blocks me and disturbs my personal space. It seems like a wall against my desire to produce and to innovate. For that reason I never give up trying. I do not care for having a certain identity. Of course, one's style is always there no matter what. Whatever you do, there is a 'you' very deep down. It always moves in some way, you can see its traces. There are situations in which you can not change the way you laugh, your intonation while talking, the way you walk. It accumulates. The advantage of graphics is that I get to work with variety of different art disciplines. Photography, typography, original printing... My works on paper gave me the opportunity to use many techniques side by side. Actually, art has been evolved to multi-disciplines and it is nice because you do not have to go with one discipline. You can make a sculpture and paint on it, or you can make an installation out of it, you can shoot a video or use lots of things side by side. There is always a time when each artist is subject to heavy criticism and not accepted; that is a good life test. I think that the artist should decide whether to go on or not, in order to maintain his/her self-confidence, respect and will to work.

M.G. : In an interview you were talking about your constant habit of collecting materials, drawings, memories, objects for your artistic production. I think when these collections mount up in an impulsive manner; they evolve into an exhibition. Do the works depleted for you after the exhibition? Or do you pass to the new collections? Or prefer to hold on and observe the interaction for a while?

H. : The idea of exhibiting is very exciting idea for me. There is not a single way for me. Sometimes, it can be a composition of the collection of periodic work. "Bum Spider" is such an exhibition. I can describe the spirit of the exhibition with a single name. Sometimes I can sit down and focus on a subject, study it, read it. The exhibition "When the Time Comes" I made in London on getting older came up like this. In fact, each exhibition is a stop for me to test myself and I replace myself as a viewer. The exhibition of an artist should make me wonder, make me want to go. It could be a bad exhibition, a bad movie or not well portrayed one; doesn't matter. I would still like to see that movie. I would like to see all the movies of Tim Burton, Lars Von Trier because I know that Lars von Trier will present a different aspect each time; just as he presents to himself... If I can not excite myself, if I do not wonder about my own exhibition, that has no sense at all. The exhibition should carry me from one another, take me through a transition, evolve, produce other ideas... My whole idea is not on doing exhibitions, but first of all to create works. This is a very complicated process. If you increase your motives, you will multiply the motives for production. It is not my method to produce work on a single justification. Working on a specific topic may cause mental block after a while. I am trying to multiply my own motives; I cultivate what I read, my cultural reservoir, things I enjoy. I want to learn more, be more curious and to create new discourses. Of course this is commercially risky. But I have already taken such risk. If I do not want to work on a painting at that period; as this studio has lots of works left unfinished from different eras; I can cover it up and pass to a new era. If the feeling is over, I am done with it. Sometimes I can turn back but its time is uncertain, if one day it comes and finds me ask me to create again I might want to do it again with a different dialect.

M.G. : What are your thoughts on artist's creating his/her own archive and its presentation to the society?

H. : Each artist has an archive of his/her own, a repository. Besides, there are things

that the artist collects such as; drawings, books, writings, notes, shortly have a serious background behind; everlasting and always multiplying. Sometimes you collect without knowing why you collect, you may collect intuitively, and sometimes you may collect consciously. If I look at the studio entirely as the inside of my brain, I have an opportunity to pull something out of it at any moment. I pick up lots of things and then mix the ones I like up and then leave them back and repeat this process if necessary... That's how I see at the archive. On the other hand, it may be helpful to the society to see the artist's work discipline and style. For example, I am most interested in the art collection of an artist. When I go to an artist's studio I wonder about the library because the library consists of one's reading, curiosities, interests and likes. On the other hand, there is surely a practical side too. Sometimes when people work on they can forget where they are, what they are doing, they might lose their way. Archives are valuable to find the way. When you want to go deep down inside yourself, your collections, drawings, paintings, the library helps you. When you look back and review your notebook, you realize what you have thought about that problem, and say that it was among my concerns.

M.G. : Are there any developments both in our country or from around the world, that you feel as controversial as negative or one that you find as an improvement, as positive, in terms of art politics? Why do you think that these situations transpiring in these days? Where does Turkey stand in terms of your example?

H. : There is no such thing as a cultural policy, in other words the culture can not own a policy. Culture can not be defined by a policy or a political power. At least shouldn't be determined. Culture is a notion that exists with its energy and aura formed by itself, developing, sedimenting, handing down. But we are living in an era where culture is commoditized and as all commodifications it is pumped up. There is no left or right in culture. A good poetry is a good poetry. A good picture is a good picture. A good picture can not be leftist to rightist. Today the cultural policies dictated to us are totally free from liberty, far from freedom, distant to clear thinking. Asking us to produce, in a certain way gradually taking our freedom away.

Today in Istanbul, a lot of space has gone. For example; AKM. There were many brave exhibitions held. Now there is no such public space in such large scale where the artists could apply for an exhibition... There is no such institution. A lot of places like this were closed. These are cultural cut offs. They do not want the production to grow in the field, they are trying to steer us towards the other side.

The artist is not an incapacitated person, he will keep producing it despite everything. This is what happened every time. If fascism or dictatorial regime comes to this geography, the artist will always produce. The artist can maintain his own energy, if he keeps himself outside the system and continue his production. I'm not having 'the state will help us' mentality. I do not expect anything from the state. Because I know that when I will take something abroad, I first have to bring my works to the customs, it will be a big difficulty, the taxes, declarations of not for sale and some other procedures etc. There is enough suffering for me, hindering me not to go abroad. My efforts are not sufficient by themselves, so we can not talk about integration. I know that there are very valuable artists here, there are very fine productions, however we can not integrate. And of course we get angry when the foreign artists are manifested and sold. Every system focused on multiplying his own fellows and their own opinion, everything else was tumbled. This is not an excuse, not an excuse not to produce, despite all of these we will work, and we try to keep our enthusiasm and our desire alive. We have such a big challenge however we have to continue to exist. I must add, this is not a necessity; this is love. We can not talk about necessity here, it is not our business, it is our love, so it is a situation we are born into. The desire to do this job is so exciting and lively that we will continue to do so despite everything.

İsimsiz *Untitled*, 2018
tuval üzerine yağlıboya oil on canvas
60 x 80 cm

GELECEK SERGİ *UPCOMING EXHIBITION*

SİNAN LOGİE
Topografi Örnekleri
Samples of Topography
11.05.2018 - 11.06.2018

siyah beyaz sanat galerisi www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com

ankara Kavaklıdere sok. 3/1-2 Şili Meydanı Kavaklıdere t 0312 467 7234

tasarım *design*: sera sade röportaj *interview*: melis golar